RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 224.042 van 25 juni 2013
in de zaak A. 202.990/IX-7516

In zake : Guy DECKX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Martin Lebbe
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 106
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacubowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (OFO) waarbij Guy Deckx niet geslaagd wordt verklaard voor de test ter afsluiting van de gecertificeerde opleiding "Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht", code FI03, hem ter kennis gebracht bij schrijven van 3 november 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 januari 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martin Lebbe, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Emmanuel Jacubowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is ambtenaar bij de federale overheidsdienst (FOD) Financiën.

3.2. Na te hebben deelgenomen aan de gecertificeerde opleiding "Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht", legt de verzoeker hierover de door het OFO op 15 december 2007 ingerichte test af.

Deze test omvat 50 meerkeuzevragen.

Uit het protocol nummer 538 van 22 november 2005 waarin de conclusies zijn opgenomen van de onderhandeling in het Comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten betreffende de nota over de docimologie met betrekking tot de gecertificeerde opleidingen - Principes van het testbeleid van het OFO blijkt onder meer het volgende. Bij multiple choice vragen worden er tussen de 40 en 60 vragen gehanteerd en worden vier antwoordalternatieven per vraag gegeven waarvan telkens één enkel antwoord correct is. De score wordt als volgt toegekend: 1 voor een correct antwoord, 0 voor geen antwoord en – 0,5 voor een foutief antwoord. Om te slagen voor de gecertificeerde opleiding dient een deelnemer minstens 60 % van de punten te behalen. Bij de test voert het OFO een kwaliteitscontrole "ex ante" en "ex post" uit. De controle "ex ante" gebeurt op basis van drie elementen: het gedetailleerde opleidingsprogramma in combinatie met de specificatietabel en de gefinaliseerde test. De controle "ex post" heeft betrekking op een analyse van de testresultaten zodat bepaalde anomalieën in de antwoorden kunnen worden gedetecteerd.

Ten gevolge van de controle "ex post" worden 3 vragen geschrapt (geannuleerd), namelijk de vragen nrs. 14, 27 en 35.

Daar de verzoeker voorts 31 vragen juist heeft beantwoord, 14 vragen fout heeft beantwoord en 2 vragen niet heeft beantwoord, behaalt hij een score van 24/47 of 51,06 %. De verzoeker is aldus niet geslaagd, wat hem bij brief van 7 juli 2008 wordt meegedeeld door de directeur-generaal van het OFO.

Op 30 juli 2008 en 2 september 2008 neemt de verzoeker inzage van zijn examendossier en deelt aan het OFO schriftelijk een aantal opmerkingen mee met betrekking tot de gestelde vragen. Hij doet dit ook in een brief van 13 augustus 2008 aan de directeur-generaal van het OFO.

Op 4 september 2008 dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de beslissing met betrekking tot zijn

niet-slagen. Het arrest nr. 214.190 van 27 juni 2011 verwerpt dit beroep wegens het teloorgaan van zijn voorwerp.

3.3. Na tal van klachten van deelnemers te hebben ontvangen betreffende de voornoemde certificeringstest, beslist het OFO om de volledige test voor te leggen aan twee externe experten, die hun verslag daarover op 23 december 2008 neerleggen.

Op 5 januari 2009 wordt dit verslag bezorgd aan twee interne experten, beiden ambtenaren van de FOD Financiën.

Op 16 januari 2009 vindt een overlegvergadering plaats, georganiseerd door het OFO, tussen de interne en de externe experten in aanwezigheid van de directeur-generaal en een attaché van het OFO, de voorzitter van het directiecomité van de FOD Personeel en Organisatie en een directeur van de FOD Financiën.

Op 30 januari 2009 leggen de interne experten hun eindverslag neer.

3.4. Op 5 februari 2009 beslist het OFO om alle beslissingen met betrekking tot het niet-slagen voor de test ter afsluiting van de voornoemde gecertificeerde opleiding nietig te verklaren (in te trekken). Deze beslissing luidt:

> "Door onze brief van 7 juli 2008 werd u op de hoogte gebracht van uw resultaat voor de certificeringstest van 15 december 2007 'Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht'.
>
> Na tal van ontvangen klachten, heeft het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid de volledige test voorgelegd aan professor Bruno Peeters (Universiteit Antwerpen) en aan professor Xavier Parent (Université de Liège), naar wie hierna wordt verwezen als de externe experts.
>
> De opdracht waarmee de externe experts belast werden, was de volgende:
>
> '1. De opdracht vereist de vergelijking van de analyse van de test in het Frans en van de test in het Nederlands betreffende de gecertificeerde opleiding van niveau A uit 2007, 'Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht'. Deze heeft als doel de opstelling van een gezamenlijk evaluatierapport.

2. De gezamenlijke opdracht bestaat uit de evaluatie van:
   - de juistheid van hetgeen voorgesteld wordt als antwoord in de testvragen en van hetgeen voorgesteld wordt in de syllabus hierover;
   - de afstemming van het als juist beschouwde antwoord in het correctierooster;
   - het ontbreken - of de aanwezigheid - van gegevens of vraagstellingsprocédés in de formulering van de vraag, hetgeen de evaluatie ervan niet-relevant kan maken;
   - het ontbreken - of de aanwezigheid - van mogelijke discriminatie tussen de geëvalueerde personen'.

De externe experts hebben hun verslag in beide talen bezorgd op 23 december 2008.

Dit verslag werd op 5 januari 2009 bezorgd aan de heer Luc Van Acker, die aan het hoofd stond van de groepen van experts die meegewerkt hebben aan de uitwerking van de opleiding en de vragenlijst, alsook aan de heer Olivier Colin, beide ambtenaren van de FOD Financiën, naar wie hierna verwezen wordt als de interne experts.

Op vrijdag 16 januari 2009 organiseerde het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid een overlegvergadering tussen de interne en de externe experts in aanwezigheid van mevrouw Sandra Schillemans, directeur-generaal van het Instituut, en mevrouw Sarah Geens, attaché bij het Instituut, en de heren Jacky Leroy, voorzitter van het directiecomité van de FOD Personeel en Organisatie, en Etienne Depestele, directeur bij de FOD Financiën.

Met het oog op de bovenvermelde vergadering hebben de interne experts op 15 januari een voorbereidend document in het Nederlands overhandigd. Hun tweetalig eindverslag werd overhandigd op 30 januari 2009.

De externe experts hebben hun lof betuigd voor het werk van de interne experts.

Bij het lezen van de twee verslagen en na afloop van de besprekingen tussen de interne en de externe experts werden de volgende vaststellingen gedaan:

1. 24 vragen, te weten vragen 1, 2, 4, 5, 6, 8, 10, 16, 17, 18, 20, 21, 25, 28, 32, 33, 34, 36, 43, 44, 46, 47, 49 en 50 hebben tot geen enkele discussie geleid;
2. 4 vragen, namelijk vragen 22, 37, 40 en 41, die in het verslag van de externe experts als problematisch werden bestempeld, werden aanvaardbaar gevonden door deze laatsten na een discussie;
3. 1 vraag, vraag 35, die geschrapt werd door de interne experts voor de communicatie van de resultaten, werd tevens in het verslag van de externe experts problematisch bevonden;
4. 2 vragen, namelijk de vragen 14 en 27, die geschrapt werden door de interne experts voor de communicatie van de resultaten, worden niet als problematisch beschouwd in het verslag van de externe experts; na een discussie schaarden de externe experts zich achter het standpunt van de interne experts;
5. 2 extra vragen, vragen 24 en 45, werden na discussie bestempeld als te schrappen vragen in onderling akkoord tussen de interne en externe experts.

Ondanks grote inspanningen van het Instituut in de 12 daaropvolgende dagen om tot een gezamenlijk standpunt te komen over de 17 andere vragen kon geen consensus bereikt worden tussen de interne en externe experts.

Zo vonden de externe experts dat 4 vragen, te weten vragen 23, 30, 39 en 42, geschrapt moesten worden, hoewel de interne experts hiervan niet overtuigd waren.

De externe experts hadden dan weer bij 13 vragen, te weten vragen 3, 7, 9, 11, 12, 13, 15, 19, 26, 29, 31, 38 en 48, opmerkingen en bedenkingen, niet alleen in het aanvankelijk verslag, maar ook tijdens de bespreking. Ook al bevelen de externe experts niet formeel aan deze vragen te schrappen, en ook al bevestigen zij dat voor sommige vragen het gevalideerde antwoord het enige juiste antwoord is, toch wilden ze, wegens redenen vermeld in hun verslag, voor geen van deze vragen akkoord gaan met de volgende bewering, die hen door het Instituut was voorgesteld:

‘- de vraag was correct geformuleerd;
- het verwachte antwoord was juist of minstens aanvaardbaar;
- geen van de 3 andere antwoordmogelijkheden was juist of aanvaardbaar.’

Uit de slotsom blijkt dat er over slechts 28 van de 50 vragen geen enkele twijfel was.

Noch het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid, noch de FOD P&O beschikt over de vereiste competenties om deze discussie tussen experts te beslechten.

Zonder over te moeten gaan tot een nieuwe en langdurige analyse, dicteert het gezond verstand dat een test met 50 vragen, die gereduceerd wordt tot 28 vragen, niet langer valide, betrouwbaar of relevant kan zijn.

Derhalve,

gelet op het algemeen beginsel van voorzichtigheid,

overwegende dat de nietigverklaring van de resultaten van niet-slagen aan geen enkele ambtenaar enig nadeel kan berokkenen,

overwegende daarentegen dat de nietigverklaring tot gevolg heeft dat de ambtenaren in staat gesteld worden om van een niet-ingekorte geldigheidsperiode te genieten, indien ze in de toekomst slagen voor een gecertificeerde opleiding,

zonder een uitspraak te doen met betrekking tot de tegenstrijdige standpunten geuit door de interne en de externe experts of de bedenkingen geuit door deze laatsten,

zonder op welke manier ook te erkennen dat de interne experts een fout zouden begaan hebben,

zonder ook te erkennen dat het Instituut enige fout begaan heeft,

teneinde een einde te maken aan een zwaarwegend geschil,

heeft het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid beslist om alle beslissingen m.b.t. het niet-slagen voor de test ter afsluiting van de gecertificeerde opleiding FI03 ‘Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht’ nietig te verklaren.

Deze beslissing heeft dus betrekking op de beslissing die u werd meegedeeld op 7 juli 2008. Voor zover u zich inschrijft of zich ondertussen ingeschreven heeft voor een gecertificeerde opleiding, zal de geldigheidsdatum

voor de berekening van de premie blijven vastliggen op de oorspronkelijke datum.

Bij het Instituut kan u een kopie bekomen van de verslagen van de interne experts en van de externe experts.

Wij betreuren deze moeilijkheden die zich geheel buiten onze wil hebben voorgedaan, ten zeerste en verontschuldigen ons voor het ongemak dat zij u bezorgd hebben".

Op 2 april 2009 dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, gericht tegen de voornoemde beslissing van 5 februari 2009, in zoverre die beslissing impliciet inhoudt dat de verwerende partij geen beslissing zal nemen betreffende zijn al dan niet geslaagd zijn voor de certificeringstest van 15 december 2007. Het arrest nr. 214.190 van 27 juni 2011 verwerpt dit beroep, en is gesteund op onder meer de volgende overwegingen:

"6. De verzoeker vordert de nietigverklaring van de beslissing van het OFO van 5 februari 2009 'in zoverre [ze] impliciet inhoudt dat verweerder geen beslissing zal nemen betreffende het al dan niet geslaagd zijn van de verzoeker voor de test die hij op 15 december 2007 heeft afgelegd en dat de verzoeker de gecertificeerde opleiding kan herdoen, wat inhoudt dat hij de betrokken test moet herdoen'.

De beslissing van het OFO van 5 februari 2009 heeft alle beslissingen met betrekking tot het niet-slagen voor de test van 15 december 2007 ter afsluiting van de gecertificeerde opleiding FI03 'Toepassing van de algemene principes van het fiscaal recht' nietig verklaard, derhalve ook de beslissing van het OFO van 7 juli 2008 om de verzoeker voor deze test niet-geslaagd te verklaren. De voormelde beslissing heeft dan ook tot gevolg dat de verzoeker niet langer niet-geslaagd is voor de genoemde certificeringstest.

De Raad van State heeft in zijn arresten nrs. 197.173, 197.175 en 197.176 van 22 oktober 2009 overwogen dat 'deze intrekking noch tot voorwerp, noch tot gevolg kan hebben dat het bestuur onttrokken wordt aan de verplichting om zich uit te spreken over het slagen of het niet-slagen van de verzoeker voor de certificeringstest' (vertaling). De Raad van State bevestigt deze overweging voor de voorliggende zaak. Hij voegt eraan toe dat de intrekkingsbeslissing van het OFO van 5 februari 2009 als zodanig niet eraan in de weg staat dat de verzoeker alsnog een beslissing kan verkrijgen over zijn slagen of niet-slagen voor de certificeringstest van 15 december 2007 en dat de voormelde beslissing niet geacht kan worden te impliceren dat het genoemde opleidingsinstituut weigert om een beslissing te nemen over het slagen of het niet-slagen van de verzoeker voor die test. Dit geldt in het bijzonder ook voor zover de beslissing van het OFO van 5 februari 2009 bepaalt dat de geldigheidsdatum voor de berekening van de premie behouden blijft op de oorspronkelijke datum indien de verzoeker zich (opnieuw) inschrijft of ingeschreven heeft voor een gecertificeerde opleiding. Zoals de Raad van State heeft geoordeeld in zijn

arresten nrs. 199.672 tot 199.675 van 19 januari 2010 over de beroepen tot nietigverklaring die door andere niet-geslaagden voor de voormelde certificeringstest werden ingediend tegen dezelfde bepaling, berokkent deze bepaling, die een modaliteit vaststelt van de toekenning van de premie na een nieuwe inschrijving voor een gecertificeerde opleiding, overigens aan de betrokkenen geen nadeel dat hun belang bij het beroep zou kunnen verantwoorden.

Dat in de beslissing van het OFO van 5 februari 2009 geen impliciete weigering kan worden onderkend om zich uit te spreken over het al dan niet geslaagd zijn van diegenen die aanvankelijk niet-geslaagd werden bevonden voor de certificeringstest van 15 december 2007, maar wier niet-geslaagd zijn werd teniet gedaan, wordt bevestigd door hetgeen de verzoeker in zijn laatste memorie zelf aanvoert, namelijk dat de verwerende partij op 12 maart 2010 nog 'minstens twee deelnemers' wier niet-slagen ook door de beslissing van 5 februari 2009 was teniet gedaan, geslaagd heeft verklaard.

Ambtshalve moet derhalve worden vastgesteld dat het beroep gericht tegen de impliciete weigering van de verwerende partij om een beslissing te nemen over het al dan niet geslaagd zijn van de verzoeker voor de certificeringstest van 15 december 2007, geen voorwerp heeft".

3.5. Op 7 september 2011 richt de raadsman van de verzoeker de volgende brief tot de directeur-generaal van het OFO:

"(...)

Uit de beslissing van de Raad van State in de zaak A.192.042/IX-6290 volgt dat de door mijn cliënt aangevochten beslissing van het O.F.O. van 5 februari 2009, het O.F.O. niet ontslaat van zijn verplichting aan mijn cliënt mede te delen of hij geslaagd is voor het examen van 15 december 2007.

Mag ik U bijgevolg, namens mijn cliënt, verzoeken mij op gemotiveerde wijze te laten weten of mijn cliënt geslaagd is voor het examen van 15 december 2007, rekening houdend met de antwoorden van mijn cliënt op de 28 vragen waarover er geen discussie bestaat dat zij geldig zijn (voor die vragen: zie de beslissing van het O.F.O. van 5 februari 2009)? Voor zoveel als nodig wijs ik erop dat het examen van 15 december 2007 niet werd geannuleerd en dat het resultaat van het examen niet kan worden berekend op basis van vragen waarover het niet zeker is dat zij geldig zijn.

(...)".

Op 5 oktober 2011 antwoordt de directeur-generaal van het OFO als volgt:

"Hierbij bevestig ik de ontvangst van de brief van uw raadsman, de heer Martin Lebbe, van 7 september 2011. Uit de brief van uw raadsman meen ik te kunnen afleiden dat u een nieuwe beslissing wenst met betrekking tot de

gecertificeerde opleiding ‘Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht’.

Met deze brief wil ik u meedelen dat ik bereid ben een nieuwe beslissing te nemen over de hoger genoemde gecertificeerde opleiding.

De eventuele nieuwe beslissing zal uiteraard gebaseerd zijn op de test. Ik wil echter uw aandacht trekken op het feit dat de inhoud van een dergelijke beslissing niet voor onderhandeling vatbaar is. Het heeft dus geen zin mij in uw brief te specificeren welke beslissing ik volgens u moet nemen.

De nieuwe beslissing zal resulteren in uw ‘slagen’ of ‘niet slagen’ en u dus mogelijk in een nadeliger situatie plaatsen dan deze waarin u zich momenteel bevindt.

Daarom wil ik u vragen om mij binnen de 10 werkdagen na ontvangst van deze brief ondubbelzinnig schriftelijk te bevestigen of u al dan niet een nieuwe beslissing wenst voor de hoger genoemde gecertificeerde opleiding.

Na ontvangst van uw bevestiging zal ik niet aarzelen onmiddellijk een nieuwe beslissing te nemen. Bij gebrek aan een bevestiging binnen de voormelde termijn, zal ik ervan uitgaan dat u geen nieuwe beslissing wenst”.

Op 11 oktober 2011 antwoordt de raadsman van de verzoeker als volgt:

“(...)

Ik begrijp niet uw bewering in die brief, volgens dewelke ‘de inhoud van uw (nieuwe) beslissing niet voor onderhandeling vatbaar is. Het heeft dus geen zin mij in uw brief te specificeren welke beslissing ik volgens u moet nemen’.

Mijn cliënt heeft inderdaad nooit gewenst of de bedoeling gehad te ‘onderhandelen’ over de inhoud van uw nieuwe beslissing.

Wel is mijn cliënt gerechtigd, zoals ik het namens hem heb gedaan in mijn brief van 7 september 2011, U erop te wijzen dat die nieuwe beslissing rechtsgeldig moet zijn. Er kan enkel een rechtsgeldige beslissing bestaan wanneer het resultaat van het examen berekend wordt op basis van vragen waarover het zeker is dat zij geldig zijn. Uit de beslissing van het O.F.O. van 5 februari 2009 blijkt dat over 28 vragen geen discussie bestaat dat zij geldig zijn. Bijgevolg moet uw (nieuwe) beslissing gesteund zijn op de antwoorden van mijn cliënt op die 28 vragen.

Bij deze bevestig ik U, namens mijn cliënt, ondubbelzinnig dat mijn cliënt een nieuwe beslissing wenst betreffende het resultaat van het examen dat hij op 15 december 2007 heeft afgelegd (en niet over de gecertificeerde opleiding ‘Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht’).

(...)”.

3.6. Op 3 november 2011 wordt de nieuwe beslissing met betrekking tot het toegekende resultaat voor de voornoemde gecertificeerde opleiding aan de

verzoeker ter kennis gebracht. Het betreft de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

> "Op 15/12/2007 heeft u de certificeringstest voor de opleiding 'Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht' afgelegd.
>
> Naar aanleiding van uw bevestiging van uw verzoek om een nieuwe beslissing, hebben wij de test opnieuw gecorrigeerd.
>
> Om te slagen moest u 60,00% behalen.
>
> Het spijt ons u te moeten meedelen dat u niet geslaagd bent. U behaalde 55,56%.
>
> Als bijlagen vindt u een overzicht van uw punten en een samenvatting van de motivering van de geschrapte vragen.
>
> (...)".

Een eerste bijlage bevat het volgende overzicht van verzoekers punten:

Vraag	Score
1	-0,5
2	-0,5
3	1
4	1
5	1
6	1
7	1
8	1
9	-0,5
10	1
11	0
12	1
13	1
14	/
15	1
16	1
17	1
18	1
19	1
20	1
21	-0,5
22	1
23	1
24	/
25	1
26	1
27	/
28	-0,5
29	-0,5

30	-0,5
31	-0,5
32	1
33	1
34	1
35	/
36	1
37	1
38	1
39	-0,5
40	1
41	0
42	-0,5
43	-0,5
44	1
45	/
46	1
47	1
48	1
49	-0,5
50	1
Totaal op 45	25
Totaal op 100	55,56

Er wordt daarbij melding gemaakt dat "1" wordt toegekend voor een correct antwoord; "-0,5" voor een fout antwoord; "0" voor geen antwoord en "/" voor een geschrapte vraag.

Een tweede bijlage bevat de motivering van de geschrapte vragen die als volgt luidt:

Vraag	**Beslissing**	**Motivering**
14	Schrappen	Conflict tussen slides (goed antwoord = 3) en het wetboek (goed antwoord = 1).
24	Schrappen	Er zijn meerdere juiste antwoorden op de vraag.
27	Schrappen	Ambiguïteit van de voorgestelde antwoorden.
35	Schrappen	Antwoord 2 valt onder een ander principe, maar is een logisch gevolg van het bedoelde principe (antwoord 3). Hierdoor is verwarring mogelijk.
45	Schrappen	Er is geen juist antwoord bij de voorgestelde antwoordmogelijkheden.

Met deze nieuwe beslissing van 3 november 2011 worden aldus bovenop de vragen nrs. 14, 27 en 35 eveneens de vragen nrs. 24 en 45 geschrapt.

IV. Onderzoek van het derde middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert in het derde middel aan dat het OFO een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door vier vragen, die volgens de externe experten -twee universiteitsprofessoren- geschrapt hadden moeten worden, bij de verbetering toch te handhaven. Het betreft met name de vragen 23, 30, 39 en 42, waarop hij volgens de bestreden beslissing respectievelijk 1 en drie keer -0,5 punten behaalde. Hij stelt dat het kennelijk onredelijk is dat het bestuur, nadat de externe experten die het OFO zelf heeft aangewezen hebben aangegeven dat die vragen geschrapt moesten worden, deze vragen handhaaft. Had de verwerende partij deze vragen geschrapt, dan had hij 25,5 punten op 41 behaald en was hij geslaagd met 62,19%.

5. De verwerende partij antwoordt dat zij, gelet op de onenigheid tussen de interne en de externe experten, ervoor geopteerd heeft, zoals zij altijd doet bij gecertificeerde opleidingen, alleen de vragen te schrappen die de interne experten problematisch vonden.

6. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat, wanneer twee universiteitsprofessoren die door het OFO zelf zijn aangesteld van oordeel zijn dat vragen geschrapt moeten worden omdat zij niet correct geformuleerd zijn en/of het te verwachten antwoord niet correct is, het manifest onredelijk is die vragen te handhaven. Dat de interne experten oordelen dat de vragen behouden kunnen worden, is geen deugdelijk argument omdat deze interne experten geen universiteitsprofessoren zijn en zij zelf het examen hebben opgesteld, zodat zij er alles zullen aan doen om hun eigen vragen te handhaven. Het is veeleer redelijk dat, wanneer twee professoren aangesteld door het OFO van

oordeel zijn dat vier vragen geschrapt moeten worden, het bestuur die redenering volgt.

7. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker daar nog aan toe dat "minstens het behoud van de vragen 30, 39 en 42" een manifeste beoordelingsfout vormt. Hij vindt het bewijs daarvan in drie auditoraatsverslagen opgesteld met betrekking tot hetzelfde examen.

Beoordeling

8. Met dit middel wil de verzoeker vastgesteld zien dat, nu twee externe experten van oordeel waren dat vier vragen -de vragen nrs. 23, 30, 39 en 42- buiten de verbetering gehouden moesten worden, de verwerende partij deze vragen ten onrechte toch in aanmerking genomen heeft, hetgeen voor hem tot gevolg had dat hij niet de vereiste 60% van de punten behaalde.

9. Uit de beslissing van 5 februari 2009, hiervoor sub 3.4 geciteerd, blijkt dat de test het voorwerp heeft uitgemaakt van overleg. Op 16 januari 2009 is de aangelegenheid besproken op een vergadering, waaraan volgende personen deelnamen: de directeur-generaal en een attaché van het OFO, de voorzitter van het directiecomité van de FOD P&O, een directeur bij de FOD Financiën en de "interne" experten in aanwezigheid van L. Van Acker "die aan het hoofd stond van de groepen van experts die meegewerkt hebben aan de uitwerking van de opleiding en de vragenlijst", van O. Colin, alsook van de externe experten die door het OFO waren aangewezen, te weten de universiteitsprofessoren B. Peeters van de Universiteit Antwerpen en X. Parent van de Université de Liège, die vooraf een verslag aan het bestuur hadden bezorgd. Uit dezelfde beslissing blijkt ook dat de experten na de bespreking een gezamenlijk standpunt hebben kunnen innemen over een groot aantal vragen, dat het OFO vervolgens "grote inspanningen" heeft geleverd om "tot een gezamenlijk standpunt te komen" over de andere vragen, maar dat die inspanningen niet tot een consensus hebben geleid. Inzonderheid wat de vragen 23, 30, 39 en 42 betreft, wordt aldus gesteld dat "de externe experts

(vonden dat voornoemde vragen) geschrapt moesten worden, hoewel de interne experts hiervan niet overtuigd waren".

10. De verwerende partij heeft er de voorkeur aan gegeven de vragen 23, 30, 39 en 42 te behouden en daarmee de mening te volgen van haar eigen ambtenaren -waarvan één de leiding had van de cel die de vragen had opgesteld- en in te gaan tegen de mening van de twee door haarzelf aangestelde "externe" experten.

11. Gewis hoefde de verwerende partij zich niet absoluut gebonden te achten door de mening van haar externe experten en kon zij discretionair beslissen om de voormelde vragen toch te handhaven. Er mag evenwel niet uit het oog verloren worden dat in dit geval een proef met multiple choice-vragen aan de orde is en dat in dergelijk geval de vragen en de mogelijke oplossingen met de grootste accuraatheid geformuleerd moeten worden, aangezien slechts één antwoord juist kan zijn. Wanneer in dergelijk geval twee door het bestuur zelf ingeschakelde specialisten na bespreking éénduidig blijven stellen dat een vraag niet kan worden behouden, dan is het redelijk dat het bestuur dat advies volgt, al was het maar omdat daarmee aangetoond wordt dat er twijfel kan bestaan over de juistheid van het enig correct antwoord dat de examinatoren voor ogen hadden.

12. De verwerende partij toont niet aan -zij doet zelfs geen poging- dat de twee externe experten zich vergist hebben en dat het standpunt van de interne experten omtrent die vragen en antwoorden het enige juiste was. Door de vragen 23, 30, 39 en 42 niet buiten de verbetering te houden, is de verwerende partij haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan.

Het middel is gegrond.

13. De gegrondheid van het middel houdt in dat de punten die de verzoeker op die vragen behaalde uit zijn uitslag moeten worden gehaald. Zo verliest hij 1 punt voor het correcte antwoord op vraag 23, maar verdwijnt ook zijn

penalisatie met drie maal 0,5 punt voor een fout antwoord op de vragen 30, 39 en 42. Hij overschrijdt dan met 25,5 punten op 41 de minimumdrempel van 60%.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (OFO) waarbij Guy Deckx niet geslaagd wordt verklaard voor de test ter afsluiting van de gecertificeerde opleiding "Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht", code FI03, hem ter kennis gebracht bij schrijven van 3 november 2011.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 juni 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Tiny Temmerman	**André Vandendriessche**